

Nr 6.

Av herr **Hage**, om ändrad lydelse av § 24 i förordningen om landsting.

Åren 1907 och 1911 väcktes av herr Branting en motion, nr 186 i andra kammaren, i vilken bland annat påyrkades, att dagtraktamenten skulle utgå till landstingsmän såväl för de dagar, under vilka landstinget varar, som för dag, som oundgängligen åtgår till resan fram och åter. Samma yrkande har tidigare framställts i riksdagen av herr Hans Andersson från Jämtlands län, nämligen vid 1871 års riksdag. Slutligen väckte undertecknad vid 1918 års riksdag en motion, som bland annat innehöll ett yrkande i samma riktning. Trots detta är frågan om dagtraktamenten till landstingsmän för resdagarna fram och åter till landstinget fortfarande olöst, trots att man kan påpeka det förhållandet, att detta står i bestämt motsatsförhållande mot de principer, som i allmänhet, t. ex. för statstjänarne, lagts till grund för bestämmelserna om dagtraktamentets utanordnande. Till dessa statens befattningshavare har i alla tider utgått dagtraktamente för såväl resedag som förrättningsdag, och samma torde vara fallet inom all enskild verksamhet.

1918 års konstitutionsutskott avstyrkte mitt yrkande i denna punkt endast med anförande av den motiveringen, att utskottet ej känt sig övertygat om behövligheten av en dylik ändring. Man kan ha anledning antaga, att detta avstyrkande i någon mån kunde bero därpå, att utskottets medlemmar i allmänhet representerade landsdelar, där resan till och från landstinget tager endast några timmar i anspråk. I mera avlägsna bygder av landet med dåliga kommunikationer som i Norr- och Västerbotten m. fl. län kan däremot resan fram och åter till och från landstinget draga ända till 4 à 6 dagar. Under sådana förhållanden måste det anses vara rent orimligt, att respektive landstingsmän ej erhålla något dagtraktamente för

resdagar. På grund härav anser jag mig ha full anledning att upprepa min motion i denna fråga, och vill alltså hemställa,

att riksdagen måtte besluta ändra paragraf 24 i landstingsförordningen på sådant sätt, att den kommer att få följande lydelse:

§ 24.

Landstingsman eller suppleant, som ej bor på den ort, där landstinget hålles, åtnjuter av landstingsmedel i dagtraktamente för varje dag som helt eller delvis oundgängligen användes för resa från eller till landstinget samt för mötesdag tolv kronor ävensom — — — nio kronor.

Stockholm den 13 januari 1920.

Ernst Hage.
